

Het zal niemand verwonderen mij te horen bekennen dat het geheugen mij kwelt. Wat ik mij herinner en wat ik vergeten ben, loopt hopeeloos door elkaar. Zo weet ik niet meer in welke omstandigheden ik bij het PEN-Centrum Vlaanderen terecht gekomen ben. Uit de memoires van Jan Wabravens weet ik dat hij reeds in het begin van de jaren vijftig de grote bijeenkomsten van PEN-International bijwoonde en verslag uitbracht voor zijn kraant. Nooit heeft hij mij daarover een woord gezegd. En ik nam toen ook de tijd niet om "Het laatste Nieuws" door te nemen. Het staat mij echter nog levendig voor de geest hoe de toenmalige secretaris, Willem M. Roggemou, aandrang om mij het voorzitterschap van het Vlaamse PEN-Centrum te doen aanvaarden. Ik had niets gevraagd, en ik kon mij ook niet indenken mij voor een dergelijke opdracht kandidaat te stellen.

In feite was ik onder de verplettenende indruk van de taak die mij zou te beurt vallen, namelijk via poëzie en literatuur de doorstroming te bevorderen van het algemeen menselijk gedachtengoed, het patrimonium van het mensdom, zoals dat heet in het PEN-charter. Over alle grenzen heen, van land tot land, van taal tot taal, in alle omstandigheden van sociale of politieke aard, van oorlog of vrede, wordt van de PEN-leden gevraagd wederzijds de integriteit te waarborgen van elke meningsuiting. Een taak zoveel groter dan het debat op leven en dood dat Jan Wabravens op het Congres van Wenen zou afdwingen in naam van de vrijheid. De opdracht bestaat erin het Zwaard te vervangen door de PEN.

In die koutchot heb ik mijn licht proberen op te steken bij de voorzitter van het Nederlandse Centrum, Gerrit Bogyers, en zijn homoloog van het Franstalige PEN-Centrum van België, ^(Robert Goffin) die mij met open armen ontvingen en mij wegwijz maakten in de arcanen van de organisatie. Ik deed dus wat ik kon om de toenadering van de mij toegankbare dichters te bewerkstelligen en vertaalk eigenhändig Nederlandse poëzie in het Frans, en omgekeerd.